

C/ Nou del teatre, 16

17004 - GIRONA

Tel. 972 22 50 44

www.cinematruffaut.girona.cat

a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

PACIFUNCTION

França, 2022

Direcció: Albert Serra

Intèrprets: Benoît Magimel,
Pahoa Mahagafanau, Marc
Susini, Alexandre Mello, Sergi
López

Durada: 93 min

Gènere: drama

Idioma: francès

Data d'estrena: 02/09/2022

L'altra cara del paradís perdut

En un moment clau de *Pacifiction*, l'Alt Comissionat de l'Estat Francès a l'Illa de Tahití, De Roller –Benoît Magimel– afirma que "la política és una discoteca". Ho diu amb el cos molt carregat d'alcohol de garrafa i amb un marcat aire de derrotat però no de vençut. La sentència constitueix l'inici d'un monòleg llarg i intens en què un tecnòcrata de la política reconeix la impotència dels que manen, assumeix que les falses quimeres no són més que part d'una gran representació en què els humans volen controlar-ho tot sense adonar-se que tot es fa escàpol. El monòleg acaba amb la constatació que en la foscor hi ha forces amagades, aquelles que veritablement controlen el món. *Pacifiction* és una pel·lícula que parla de la impotència política i humana davant la monstruositat del poder, però també és una reflexió sobre la incapacitat dels humans per arribar a erradicar la presència de la maldat del món. A l'interior de l'illa alguna cosa terrible i sinistre està a punt d'afloiar a la superfície, és una cosa estranya ens condueix cap a una mena d'apocalipsi. L'anunciada decadència d'occident no fa més que concretar-se i prendre forma. El mal ha penetrat en un espai que anys abans alguns consideraven com la representació del paradís terrenal, o com la reencarnació del darrer refugi. Després de la pandèmia, en el cor de la Polinèsia, el paradís no és més que un miserable club nocturn on s'emborratxen una sèrie d'ànimes perdudes que semblen condemnades a vagar a la nit més fosca. A l'illa ja no hi ha turistes, no hi ha poetes, ni tan sols queden les restes de la memòria del pas de Paul Gauguin. A Tahití, només hi transiten alguns paràsits que esperen que arribi aquell crepuscle que els hi obri les portes al cor de les tenebres.

Dins de l'antiga illa fantasia situada als confins del món, els nadius es disfressen per perpetuar uns rituals que havien funcionat com un simple simulacre per a turistes. Hi ha una buidor glacial en l'atmosfera. La natura continua brillant, però no pot ser observada en la seva esplendor sinó com una cosa misteriosa, fins i tot com el cau ancestral on es refugien els déus primitius. De Roller ha arribat a l'illa per arreglar algunes coses, per fer petits nyaps que justifiquin la seva activitat política, però no és més que un titella que aparenta el que no pot arribar a assolir. Serra filma *Pacifiction* com un seguit de desplaçaments i soliloquis d'un diplomàtic errant. Assistim a algunes visites protocol·làries del delegat de l'Estat com la que el porta davant unes proves de surf on les grans onades semblen sobrenaturals. Fins i tot l'acompanyem en un viatge amb avioneta a una

illa veïna per poder contemplar tots els colors i matisos del blau. De Roller explica que les illes són un espai on l'excés d'emoció pot arribar a traïr i eclipsar el món de la raó. El representant de l'Estat no triga a mostrar-se com un cínic, sobretot quan es reuneix amb una associació de nadius que li demanen que intercedeixi perquè no tornin a tenir més explosions dins l'illa. De Roller no pot oferir cap solució, ni cap pacte, només pot fer servir el seu cinisme com a arma. *Pacifiction* pot semblar, a primera instància, una pel·lícula més narrativa que les obres anteriors d'Albert Serra. Pot ser vista com un camí cap a una certa intriga, però Serra ho redueix tot a l'absurd. El "Macguffin" de la trama són unes proves nuclears que tenen un punt de delirant, com si fossin part d'una gran broma encaminada a desarticular les lleis de la versemblança i desarmar a l'espectador. A l'horitzó s'albira algun submarí i del port salpa una barca amb noies per prostituir-se amb els mariners. Serra parteix d'un despropòsit, però els aires tenebrosos de l'atmosfera s'apoderen de la pantalla. Els nombrosos zombis que pul·lulen a la nit del Pacífic són cada vegada més espectrals. Els sons ressonen anunciant alguna cosa estranya. Les conspiracions no cessen. La barbaritat porta a l'horror i aquest acaba reflectint moltes coses sobre l'estat del nostre món.

A *Pacifiction*, Serra reelabora molts temes que han travessat tot el seu cinema, com la pulsio de la mort –*Història de la meua mort*–, la libido malaltissa que s'apodera de les tenebres –*Liberté*– o tot l'univers de conspiracions al voltant de l'avarícia social que va ser la base de la instal·lació *Singularity*, treball que pot considerar-se com l'esbós de moltes idees que es troben en el fonament de *Pacifiction*. La pel·lícula està rodada amb autèntic virtuosisme, amb imatges espectaculars que desafien les lleis de la gravetat del propi cinema. També hi ha un extraordinari control del temps que permet que, de manera efectiva, el camí cap a la foscor penetri en la consciència de l'espectador i l'atrapi com si es perdés en un laberint que ens endinsa en les profunditats del malson. Al final de l'experiència, tenim la sensació que el paradís perdut ha deixat d'existir i que ja només ens queda l'infern.

Àngel Quintana

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona